

BİR SONRAKİ MERHABAYA KADAR HOŞÇAKALIN...

Rıdvan KANCA

Bir Sonraki Merhabaya Kadar Hoşça Kalın.

“ Bir Sonraki Merhabaya Kadar Hoşça Kalın.” diye yazmıştı Meryem. Biraz da olsa içimizdeki ayrılığın sızısını dindirmişti bu cümle. Çünkü Meryem hem kendisi hem de “Nazlı Yürekler” için eksik kalan parçayı tamamlamak için bir iki sene içinde geri geleceğinin sözünü vermişti bize hem de yazılı olarak!

Ama biz biliyoruz ki bu merhaba 1977’ye Amerika’ya doktora yapmaya giden gençlere kadar dayanıyor. Fatoş’a, Hüseyin’e, Turgut’a, Emine’ye, Dilek’e, Selma’ya ..

Bir şarkının nakarat esintisi gibi geçen giden bir hafta, pırıl pırıl çocuklar, ilkyar’larımız ; Ecrin, Sudenaz, İlyas, Egemen, Özge, Tuba, Beyza ve daha nice nazlı yürekler ..

“Bizi burada çok sıcak karşıladılar.” diye eklemiş Afyonkarahisar’dan gelen Abdullah. İlkyar’larımızı gördüğümüz ilk andan itibaren gözlerinde pırıltı, yüreklerindeki heyecanı ve tutkularını görebiliyordunuz. Mesafe koymak mümkün müydü ki?

“Gönüllülerle aynı yerde oynamak, aynı masada yemek yemek, fikirlerini düşüncelerini paylaşmak aramızdaki bağları güçlendiriyor.” diye not etmiş Elif, Adana Yüreğir’den. (Belki ilerde okur bunu.) Evet, biz çok güçlüyüz Elif, siz varsınız diye, sizin gibi başarıya ulaşma arzusu içinde olan gençler bizi gururlandırıyor.

Sevgili Tuba, Muş’tan yola çıkıp kilometrelerce yolu bir sevgide aşmış gelmişti “Düşünüyorum da ben burada olmayı hak edecek ne yaptım? Bu insanlarla tanıştım” diye sözcükler çıkıvermiş güzel yüreğinden bize veda ederken. “Geleceğe umutla bakmak için bir değişimin eseri olmak bu olsa gerek. “Su toplayan parmaklar bir anda iyileşiyor. **Tıp kitaplarında yazmaz ama sevgi iyileştirir.”**

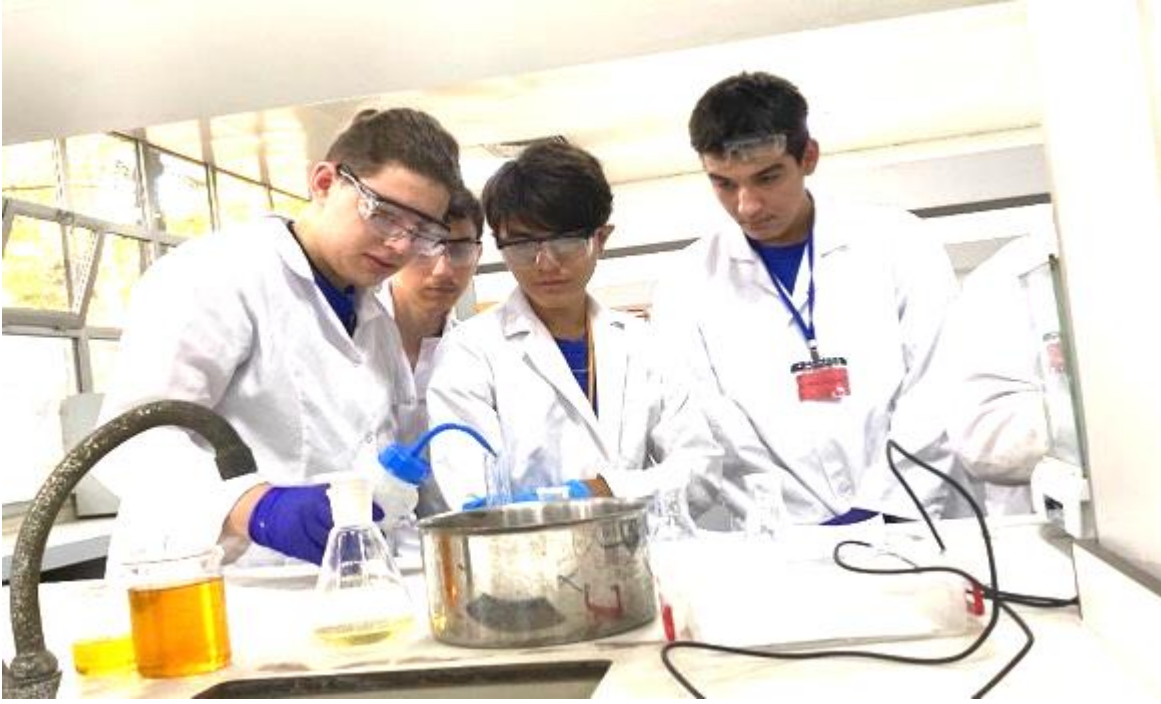
Bu motivasyonla ulaşabildiğimiz kadar çocuğa ulaşmak için yollar kısacık hale geliyor.

Şaşırarak biraz da mutlu “Aaa bugün elimi cebime hiç atmadım telefonu aramak için, sıkılısam kesin elim cebime giderdi.” demişti uyumaya giderken Cihan. Cihan benim grubumdaydı arkadaşları yemek yiyordu, gülüyordu, verilen ara öğünleri paylaşıyordu, etkinliklerde sürekli “ben şu kadar buldum sen kaç

buldun?" diye arayış içindeydi. Kaçta uyudunuz diye sorduğumda "abi biraz konuştuk arkadaşlarla ondan geç uyuduk" diyordu.

Yaz Bilim Okulu seminerlerin ve eğitimin dışında gizil olarak artan teknolojik bağımlılığın çok üst seviyelere geldiği, insan ilişkilerinin pil yüzdelere bağlı olduğu, duyguların "emojileştiği", ederin değer gördüğü şu dönemde, bir hafta gibi süreçte gelen Nazlı yüreklere sohbet etmek, gülmek, ağlamak, paylaşmak, dertleşmek gibi insan doğasında var olan duyguların hayatlarındaki eksikliği fark etmelerini sağladı.

Bazen durup kendi kendime
"İyi ki İlkıyar var ya " diyorum.
Yarın için umutlu olalım.
Şu süreçte biz de ne kadar pırl pırl gençlerimizin olduğunu görüyoruz.
Hepsi birer mücevher.

İlkıyar'sa onlara ufak bir hatırlatma yapıyor:

Siz çok kıymetlisiniz, çok değerlisiniz."

*Rıdvan KANCA
Türkçe Öğretmeni / Mersin Üniversitesi*